

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VI.

číslo 2.

jún 2014

Tatry hovoria o Bohu

Ján XXIII.

V Tatrách sa mu zmenil život

Veľký deň našich tretiakov

Čenstochová, srdce Poľska

Editoriál

Celý kresťanský svet a najmä my katolíci, sme prežili nádhernú udalosť. Dvoch veľikánov: pápežov Jána XXIII. a Jána Pavla II. Vatikán vyhlásil za svätých. Máme z toho veľkú radosť, pretože mnohí skôr narodení si pápeža Jána XXIII. ešte pamätajú, a tí mladší si určite veľmi dobre spomínajú na charizmu Jána Pavla II.

Pomenovanie „Láskavý pápež“, si Ján XXIII. vyslúžil svojim láskavým humorom, srdečnosťou a dobrotou. V tomto čísle Ratolesti Vám prinášame jeho životopis i humorne anekdoty z jeho života. Vydáme sa aj na cestu za Pannou Máriou, tentokrát na pútnické miesto do Poľska - rodiska Jána Pavla II. Navštívime Jasnú Horu v Čenstochovej a zázračný obraz Čiernej Madony.

Ján Pavol II povedal: „Ludská rodina, aby dokázala uprostred protichodných vábení dobra a zla usmerniť svoju cestu, naliehavo potrebuje využívať spoločné dedičstvo mravných hodnôt prijatých ako dar od samotného Boha.“ Aj rodine ako nenahraditeľnom Božom dare sa budeme venovať v tomto čísle.

Aby malo toto číslo aj nádych „oddychového letného“, môžete si prečítať aj pekné a povzbudivé príbehy.

Blížia sa letné dni spojené s dovolenkami. Deti sa už veľmi tešia na dva mesiace prázdnin, dospelí na vytúžené dni oddychu. Leto sa vždy spája so slnkom, vodou, odpočinkom.

Kdekoľvek budete počas dovolení a letných prázdnin, vždy si spomeňte, že tento svet stvoril Boh. Či pôjdete okolo zurčiaceho potôčika, alebo budete obdivovať nádherný vodopád, alebo sa budete prechádzať po lúkach či vystupovať turistickým chodníkom do výšav, všetka tá krása okolo nás bola stvorená pre nás.

Keby ste chceli spojiť pekný výlet s hlbokým duchovným zážitkom, mám pre Vás tip: Zájďte do Litmanovej na Horu Zvir. Na tejto hore sa podľa dvoch dievčat Ivetky a Katky zjavovala Panna Mária 5 rokov, hoci tieto zjavenia sú stále predmetom skúmania Cirkvi.

V roku 2004 bola Hora Zvir ustanovená za Miesto

Modlitby a v roku 2008 bolo toto miesto vyhlásené za Gréckokatolícke Mariánske pútnické miesto Prešovskej archieparchie. Kaplnka na hore je zasvätená Nepoškvrnenému Počatiu Panny Márie.

A navyše 8. augusta 2010 bol zverejnený dekrét o ustanovení puta duchovného príbuzenstva Hory Zvir s pápežskou bazilikou Santa Maria Maggiore v Ríme a toto miesto má výsadu plnomocných odpustkov, aké má bazilika Santa Maria Maggiore.

Cestu na Horu Zvir lemujú pekná krížová cesta a lavičky, na ktorých si môžete posediť, oddýchnuť si, či zamyslieť sa. Za spevu vtáčikov a jemného pofukovania príjemného vánku sa dostanete ku kaplnke. Je postavená do poloblúka, na sedenie slúžia lavičky pod šírým nebom. Liturgia východného obradu vás môže obohatiť a ak sa zúčastníte modlitby ruženca k Božiemu milosrdenstvu a potom dojímavej adorácie za nádherných zvukov medžugorských piesní, budete sa cítiť ako v nebi. Veru v nejednom oku sa objavia slzy. Tento pocit umocňuje aj otvorený prírodný terén. Tí, ktorí toto miesto poznajú, vedia, o čom píšem. Tým, ktorí tam ešte neboli, odporúčam, aby tam zašli. Naozaj, na tomto mieste budete mať pocit, akoby sa nebo sklonilo k človeku.

Akokoľvek strávite nadchádzajúce dni voľna, nech Vás naplnia pokojom a radosťou.

V mene redakcie Vám to zo srdca prajem.

Monika Macuráková

Sumár diania

• Duchovná obnova

V piatom pôstnom týždni bola v našej farnosti pôstna duchovná obnova. V dňoch 7. a 8. apríla 2014 sme si po večerných sv. omšiach v Novom Smokovci mohli vypočuť prednášky o. Mareka Krošláka, morálneho teológa, farára v Bratislave - Vrakuňi a zamyslieť sa nad tajomstvami Veľkej noci.

• Darovanie krvi

Na Kvetnú nedeľu 13. apríla 2014 sa konalo na fare ďalšie dobrovoľné darovanie krvi. Z tridsiatich vyšetrených darcov darovalo krv dvadsaťtri. V mene Národnej transfúznej služby Slovenskej republiky a našej farnosti ďakujeme všetkým, ktorí z lásky a pozornosti k chorým bratom a sestram obetujú kus seba. Viac na str. 4

• Biblické hodiny

V celom pôstnom období sme mali možnosť stretávať sa v utorky po sv. omšiach na fare v Novom Smokovci, kde sme formou lectio divina čítali Božie slovo nasledujúcich nediel a snažili sa vniesť ho do svojho života. V utorok vo Veľkom týždni 15. apríla 2014 viedol biblickú hodinu farár Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania vo Vysokých Tatrách brat Pavol Kušnír. Veríme, že čas strávený pri Božom slove bol pre všetkých nás veľkým obohatením.

• Beh pre Ježiša

Už druhýkrát v tomto roku sme sa rozhodli svedčiť o tom, že Ježiš je živý, spoločným behom. Okolo 40 účastníkov vyrazilo na Veľkonočný pondelok 21. apríla 2014 z fary v Novom Smokovci

smerom na Sibír. Trasa pokračovala poza Vilu Jedľa okolo Jakubkovej lúky až na Kalváriu na Peknej vyhladke. Tam sme sa povzbudili Božím slovom a bežali sme naspäť. Po dobehnutí na faru sme strávili krásne chvíle v spoločenstve ľudí, ktorí sa nehanbia za Ježiša. Vďaka patrí iniciátorovi tejto akcie Jamesovi Evansovi, ale aj všetkým zúčastneným.

• Veľkonočný koncert

Po večernej sv. omši na Veľkonočný pondelok sa uskutočnil vo farskom kostole Veľkonočný koncert „Stretnutie s barokom“. Huslistka Tereza Novotná a organista Peter Čapó predniesli diela zo sedemnásteho storočia od autorov T. Albinoniho, J. S. Bacha, G. F. Händla, G. P. Telemanna a ďalších.

• Spomienková slávnosť

Na druhú veľkonočnú nedeľu - nedeľu Božieho milosrdenstva sme v našej farnosti spomínali na Jána Pavla II., ktorý bol v tento deň svätorečený, pri spoločnej slávnosti v Starom Smokovci. Viac na str. 5

• Stretnutie mládeže

V prvú májovú sobotu 3. 5. 2014 bolo v Tvrdošíne na Orave stretnutie mladých Spišskej diecézy s biskupom. Aj z našej farnosti putovalo niekoľko mladých, aby sa povzbudili v prežívaní svojej viery a vypočuli si posolstvo diecézneho o. biskupa Štefana Sečku.

• Sv. omša s EliasomVellom

Aj tento rok zavítal do našej farnosti maltský exorcista o. EliasVella, ktorý tu strávil niekoľko týždňov vedením seminárov. V pondelok 5. 5. 2014 sme spolu s ním slávili sv. omšu za uzdravenie, počas ktorej sa nám prihovril. Po sv. omši bola adorácia zakončená eucharistickým požehnaním.

• Púť do Krakova

Plne obsadený autobus pútnikov smeroval aj tento rok z našej farnosti do Krakova, aby sme sa zúčastnili jubilejnej 10. púte rádia Lumen do Sanktuária Božieho milosrdenstva. Hlavným bodom programu bola sv. omša, ktorú celebroual náš diecézny o. biskup Mons. Štefan Sečka. V nasledujúcej adorácii, korunke, ale tiež aj v súkromných modlitbách sme prosili za seba, za našu farnosť i za všetko to, čo sme si niesli v srdci.

• Deň otvorených dverí v Kňazskom seminári

Nedeľa Dobrého pastiera je dňom, kedy kňazské semináre otvárajú svoje dvere pre všetkých, ktorí chcú trochu spoznať život mladých ľudí pripravujúcich sa na kňazstvo. V tomto roku sme s niekoľkými miništrantmi z našej farnosti aj my zavítali na Spišskú Kapitulú. Možno niektorý z tých našich malých obetavých chalanov raz pocítia v srdci túžbu slúžiť Bohu a ľudom kňazskou službou.

• Sväté prijímanie

Počas šiestej veľkonočnej nedele pribudli v našej farnosti tí, ktorí začali prijímať Ježiša Krista v Eucharistii. Viac na str. 6

Patrik Taraj

Vzácná červená kvapka

Nemám rada pohľad na krv a odber krvi veľmi ťažko znášam. Sama som sa už ocitla v situácii, keď som v nemocnici potrebovala túto vzácnu tekutinu a dostala som ju. O to viac si vážim a obdivujem ľudí, ktorí darujú krv pre iných. Na Kvetnú nedeľu sa priestor našej fary zmenil na improvizovanú ambulanciu transfúznej stanice.

Priznám sa, že už pri vstupe do miestnosti sa mi začali potiť dlane a mala som aj strach. A to i napriek tomu, že mojou úlohou nebolo zaradiť sa k dobrovoľníkom. Zdravotné sestry pod vedením MUDr. Pavla Repovského, vedúceho lekára Národnej transfúznej služby v Poprade, boli usmiate, milé a pracovali ako včeličky.

Pán doktor bol zaneprázdnený, ale aj tak si našiel čas, aby nám o krvi čo-to povedal: „Krv je liekom, ktorý sa nedá nahradiť žiadnym chemickým prípravkom. Pacientom s chorobou krvi, či pri strate krvi z dôvodu vážnych operácií, často jedinou možnosťou je podanie krvného lieku - čiže krvi. Krvné skupiny sú pre každého človeka jedinečné a stále sa

vyšetrujú, aby sa chorým podala krv správnej krvnej skupiny. Krvné skupiny poznáme : A,B,AB,0.

Ku každej krvnej skupine sa vyšetruje Rh faktor, čiže vyšetrenie krvnej skupiny u chorého a krvnej skupiny u darcu, aby sa krv zhodovala. V populácii je najviac krvnej skupiny AB pozitív. Najvzácnejšie sú negatívne: 0 negat, AB negat. Každý darca je pred odberom vyšetrený, a tak vieme zhodnotiť jeho zdravotný stav.

Zistíme hladinu hemoglobínu - krvného farbiva a tlak krvi. Lekár zhodnotí výsledky, dotazník a rozhodne, či darca môže darovať krv. Po odbere sa krv spracováva. Zistí sa krvný obraz, pečeňové testy, protilátky proti infekcii a pohlavným chorobám. Definitívne sa určí krvná skupina a po takomto kompletnom vyšetrení, ak je všetko v poriadku, je krv vyskladnená k expedícií.

Krv sa môže darovať na našom pracovisku v Poprade. Keďže ale požiadavka nemocníc je veľká, robíme propagáciu tak, že chodíme za darcami do škôl, podnikov, kostolov a pod. Na výjazdoch získavame prvodarcov, ktorí sa potom stávajú našimi pravidelnými darcami.

Na tento farský úrad sme začali chodiť pred dvoma rokmi a aj tu sme získali nových darcov. Každú Kvetnú nedeľu a na sviatok Krista Kráľa, čiže dvakrát do roka, tu robievame odber krvi. Záujem je slušný. Z každého výjazdu odvážame okolo dvadsať krvných konzerv. Stretávam tu ľudí, ktorí chodia na odber iba tu, keďže majú problém uvoľniť sa zo zamestnania a takto im to vyhovuje. Mnohých poznám osobne, veď som tu žil tridsaťdva rokov. Som tu rád. Pomáhal som pri stavbe kostola. Pamätám sa, keď tu boli len holé múry a teraz som tu v týchto priestoroch. Je tu také domáce prostredie, vládne tu dobrá nálada. Som vd'ačný pánovi farárovi Róbertovi Tokárovi, že nám vyšiel v ústrety a spolu s pánmi kaplánmi Alexandrom Líškom a Patrikom Tarajom nám robia dobrú propagáciu a aj oni sami darujú krv“, dokončil rozprávanie MUDr. Repovský. Bolo niečo po jedenástej hodine a prišiel ďalší darca. Pán doktor ho išiel vyšetriť. Mne medzitým úplne vyschli dlane, strach sa stratil a ani som netušila, že téma krvi môže byť taká zaujímavá. Obdivujem všetkých darcov (bolo ich 23), ktorí prišli a pomohli tak ľuďom, čo sú na túto vzácnu tekutinu odkázaní a potrebujú ju pre záchranu svojho zdravia a aj života. Nech im Pán žehná, lebo urobili skutok hodný obdivu, úcty a vd'aky.

Viera Novobilská, foto Štefan Gálik

Krížová cesta

Pobožnosť krížovej cesty vo farnosti Vysoké Tatry má už svoju tradíciu. Počas pôstneho obdobia sa ju modliame v našich kostoloch, ale jeden deň pred Veľkou nocou je predsa len výnimkou. Z kostolov našej farnosti sa presúvame ako jedna veľká rodina do prírody.

Niekoľko rokov sme sa túto pobožnosť modlili na ceste zo Starého Smokovca na Hrebienok, a to na Zelený štvrtok vo večerných hodinách. Zastávky krížovej cesty tvorili väčšinou horiace kahance položené na kôpke kameňov, čo mávalo svoju výnimočnú atmosféru.

Posledné roky však táto pobožnosť zmenila trasu, deň aj hodinu. Už druhý rok sme si Pánovo utrpenie pripomenuli modlitbou krížovej cesty na Veľký piatok v doobedňajších hodinách po ceste na Vyhlídku

nad Smokovcom. Umelecké zobrazenie jednotlivých zastavení krížovej cesty, ktoré lemujú cestičku na kopec, a výnimočné teplé a slnečné počasie v tento deň prilákalo veľa ľudí, a tak vo veľkom sprievode, ktorý kráčal od jedného zastavenia k druhému, bolo vidieť všetky vekové kategórie. Pobožnosť krížovej cesty viedol pán kaplán Alexander Líška. Jednotlivé tajomstvá a zamyslenia sa nad Ježišovým utrpením čítali farníci zo všetkých tatranských osád a pri nesení kríža sa striedali muži našej farnosti.

Aj keď Veľký piatok je deň prísneho pôstu, na tvárach všetkých zúčastnených bolo vidieť úsmev a spokojnosť, že aj takýmto spôsobom môžeme vzdať úctu Ježišovmu utrpeniu a sprevádzať ho na jeho krížovej ceste.

Monika Macuráková, foto Marek Varholák

Požehnanie altánku

Deň svätorečenia Jána Pavla II. sme slávili v kostole Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Starom Smokovci. Svätú omšu celebroid generálny vikár Spišskej diecézy Mons. Anton Tyrol. Po skončení sv. omše bol požehnaný altánok Jána Pavla II. Prítomný sa v kostole prihovarili pani Anna Burgerová a pán Milan Hoholik, ktorí sa v r. 1995 osobne stretli so Svätým Otcem počas jeho návštevy vo Vysokých Tatrách. Po nich prehovoril primátor mesta Ing. Ján Mokoš. Premietnutý film bol venovaný pobytu Svätého Otca

na Slovensku. V závere vystúpili mladé, talentované dievčatá našej farnosti, ktoré hrou na husle a spevom spríjemnili slávnostný večer. Altánok mal doteraz svoje miesto pri kostole Sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci, aby pripomínal veriacim udalosť, keď v ňom na Sliezske dome, vo Velickej doline, meditoval Ján Pavol II. Keď Svätý Otec prechádzal autom cez Smokovce, ľudia stáli na chodníku, mávali, tleskali a radovali sa. „O niekoľko dní sme si išli s priateľkou posediť do altánku a cítili sme taký zvláštny pokoj, akoby tam

spolu s nami sedel i Svätý Otec,“ spomína Anton z Nového Smokovca. Teraz už požehnaný altánok Jána Pavla II. bude mať svoje nové miesto pri kostole v Starom Smokovci, ale i naďalej bude slúžiť ľuďom na oddych, pokoj, zamyslenie a načerpanie nových síl. Pri srdciach ich bude hriať pocit, že v ňom sedel a modlil sa pred rokmi vzácný človek, svätec, pápež, ktorý miloval Boha, ľudí a šíril okolo seba pokoj, ľudskosť a lásku. A vlastne - stále bude...

Viera Novobilská

Veľký deň našich tretiaikov

Tretia májová nedeľa sa stala pre tretiaikov a ich rodiny veľkým dňom. Po začiatku školského roka sme s našimi tretiakmi začali s prípravou na 1. sv. prijímanie. Počas detskej svätej omše dostali deti záruku a požehnanie od rodičov, že im v ich príprave budú pomáhať, a požehnanie od kňaza, že Pán Ježiš v nich dokončí dielo, ktoré v nich začal. S Božou pomocou a spolu s rodičmi deti sme nastúpili cestu prípravy. S deťmi sme sa stretávali v škole, pri svätých omšiach za účasti detí ako aj pri farskej katechéze. Neraz nám v hlave hučalo od našich tretiaikov, ale s tým sme museli rátať. Všetci sa nedočkavo vypytovali na mnohé otázky, na ktoré sme sa snažili odpovedať. Veľmi boli zvedaví, ako to všetko bude. Ako sa blížil ich veľký deň, začalo to naberať na obrátkach. Ako by to bolo, keby deti nespievali? Preto ako prvý bol nácvik spevu. Dva dni pred ich veľkou slávnosťou absolvovali posledný pohovor. Mnohí z nich to naozaj zobrali vážne a iní tak ako deti. Tak ako v rodine, keď sa očakáva vzácny hosť, všetci majú starosť, aby ich príbytok bol uprataný, tak aj deti si očistili svoje srdcia, aby Pán Ježiš, ten najvzácnejší Hosť, vstúpil do

čistého príbytku detského srdca. Potom nasledoval nácvik a veľké upratovanie. A konečne nastal ten veľký deň, kedy naši tretiaci po prvý krát prijali vzácneho Host'a do svojho srdca. A ako to vnímali niektoré z detí? Tu sú ich výpovede:

1. Čo ti dala príprava na prvé sv. prijímanie?

Sofia: „Že som prijala Pána Ježiša do môjho srdca.“

Lucia: „Rady ako žiť s Ježišom.“

Adriána: „Ako mám žiť s Pánom Ježišom.“

Ema: „Viac som spoznala Pána Ježiša.“

Martin: „Tešil som sa na tento veľký deň.“

Jakub: „Učil som sa byť zodpovednejší.“

Ivan: „Príprava na prijímanie bola veľmi ťažká. Ale keď nadišiel ten veľký deň prvého sv. prijímania, nevedel som sa dočkať, keď nadijde ten čas. Nebojte sa, až také ťažké to nie je. Je to veľký zážitok. Spoznal som Ježiša.“

2. Aké dojmy v tebe zanechal deň prvého sv. prijímania?

Sofia: „Bolo dobre a tešila som sa.“

Lucia: „Bol to krásny deň. Nikdy

naň nezabudnem.“

Adriána: „Bol to krásny deň, nikdy naň nezabudnem.“

Ema: „Veľmi dobré.“

Martin: „Som šťastný, že som prijal Pána Ježiša.“

Jakub: „Bol som veľmi šťastný.“

Ivan: „Prijal som Ježiša do svojho srdca.“

3. Ako chceš žiť teraz s Ježišom?

Sofia: „Dobre a šťastne.“

Lucia: „Chcem čo najčastejšie prijímať Eucharistiu.“

Adriána: „Chcem často prijímať Eucharistiu.“

Ema: „Viac budem spoznávať Jeho slová.“

Martin: „Chcem byť príkladom pre ostatných.“

Jakub: „Chcem byť k nemu milý a dobrý, aby to všetci videli.“

Ivan: „Chcem byť k nemu dobrý.“

Takto to prežívali naše deti. My všetci im prajeme a v modlitbe vyprosujeme hojnosť Božích milostí, aby Boh daroval týmto deťom a ich rodinám dar živej viery, nádeje a lásky.

*Spracoval A. Liška, kaplán
foto Marek Varholák*

Ružencové bratstvo

Ružencové bratstvo je združenie duchovne zjednotených veriacich, ktorí uctievať Preblahoslavenú Pannu Máriu a modlitbou posvätného ruženca vyprosujú pre seba, Cirkev a svet potrebné milosti a snažia sa o neustály pokrok v kresťanskej dokonalosti.

Veriaci, ktorí sú členmi RB, či už formou modlitby Živého ruženca, Svätého ruženca, alebo Večného ruženca, sú pričlenení k Dominikánskej rodine a majú účasť na všetkých dobrách, milostiach i prísľuboch Panny Márie daných tejto reholi.

V našej farnosti máme dve RB: RB založené pri kostole sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci a RB založené pri kostole Nanebovzatia Panny Márie v Tatranskej Lomnici. Činnosť RB v Tatranskej Lomnici chcem čitateľom Ratolesti aspoň v krátkosti priblížiť.

Vznik tohto Spoločenstva nevieme časovo presne určiť, lebo zakladajúci, bývalí členovia už nie sú medzi nami. Datuje sa pravdepodobne od r.1975, odkedy sú k dispozícii záznamy aj evidencia. V súčasnosti máme v RB 67 členov. Z toho je 50 v Živom ruženci a 17 vo Svätom ruženci. Veriaci začlenení v Živom ruženci sa stretávajú každú prvú nedeľu po sv. omši. Obsahom stretnutí je modlitba desiatku posvätného ruženca, výmena ružencových tajomstiev, organizačné záležitosti, diskusia o problémoch, radoch aj smútkoch v živote jednotlivých členov RB.

Naše RB spravuje dobrovoľné finančné príspevky od členov bratstva. Z týchto prostriedkov sme prispeli na rôzne účely napr: na zakúpenie kalicha a obetnej misky, sošky Jezuliatka do jasličiek pre náš kostol, na sv. omše za zomrelých členov RB,

na rekonštrukciu nášho kostola, konkatedrály v Poprade, dostavby kostola v Tatr. Štrbe, na slovenskú kaplnku v Krakove, na stavebné práce našim bratom evanjelikom, slovenskej katolíckej charite, na Misijnú spoločnosť Vincenta

V rámci púti sa zúčastňujeme aj na slávení sv. omše a po ceste autobusom sa modlíme posvätný ruženec. Každá takáto púť nám prináša veľké obohatenie nielen v duchovnej oblasti, ale aj v našich vzájomných ľudských vzťahoch,

de Paul, médiám TV LUX a rádiu LUMEN, na Spišský seminár, pomoc rodinám v núdzi a iné.

Aby toto naše spoločenstvo RB bolo naozaj „živé“, v období pred pôstom si robíme malé fašiangové posedenie a raz ročne navštívime niektoré pútnické miesto. Doposiaľ sme boli na Starých Horách, v Levoči, v Turzovke, na Kalvárii v Prešove, v rodisku bl. Zdenky - Krivej, pri hrobe biskupa Vojtaššáka, v gréckokatolíckom pútnickom mieste Lutina a tento rok máme pekné zážitky z návštevy Ružencovej záhrady vo Vyšnej Šebastovej.

vždy cítime nad nami ochrannú ruku našej nebeskej Matky Márie. Najdôležitejšou činnosťou nás „ruženčiarov“ je však každodenná modlitba posvätného ruženca, s ktorou prežívame a dotykame sa tajomstva, ktoré sa nám zjavilo v Ježišovi Kristovi.

Ďakujeme duchovným otcom našej farnosti za ich podporu a duchovné povzbudenie pre naše spoločenstvo RB. Nech nám naďalej pomáha a oroduje za nás Preblahoslavená Panna Mária, Kráľovná posvätného ruženca.

*Helga Michelčíková,
foto Jozef Grivalský*

Umenie starnúť (VI.)

To, čo sme si doteraz povedali, bolo učiť sa zriekať. Aby sme starobu zvládli, potrebujeme aj niekoľko čností, ktoré sa pre nás v starobe stanú oporou. Už v knihe Sirachovcovej v Starom zákone sú uvedené niektoré čnosti, ktoré majú za úlohu zdobiť starého človeka: „Ako veľmi sluší súdnosť šedinám a starcom, aby vedeli poradiť! Ako veľmi sluší zostarnutým múdrosť a osláveným ľudom rozvaha a rada! Vencom pre starcov je bohatá skúsenosť a ich slávu je bázeň pred Pánom“ (Sir 25, 6-8). Môžeme vnímať, že súdnosť a vedieť poradiť tu nie sú len tak. Pretože ten, kto sa v starobe oslobodil od svojho ega, ten vidí veci tak, ako v skutočnosti sú.

Prvou čnosťou, ktorú potrebujeme v starobe, je čnosť miernosti. Aby sme jej správne porozumeli, musíme si vysvetliť pojem čnosť. Toto slovo má súvislosť so slovesom byť súci. Potom miernosť ako čnosť budeme vnímať vo viacerých aspektoch. Táto čnosť veľmi súvisí so zriekaním a odovzdaním sa Bohu. To je zdroj vnútorného pokoja. Takto naplnený starý človek pokojne pozerá na svoj život, nechá druhých takých, akí sú. Vtedy sa stane prítlačivým. Táto čnosť potrebuje čas. Dopriať si čas je opakom využívania času a podávania sa tlaku termínom. Tým, že si doprajem čas, vymaním sa z nadvlády času. Mierny človek je vnútorne pokojný, a ten sa môže pozerat' na odlišnosť druhých ľudí. Dokáže ich akceptovať v ich odlišnosti. Ten, kto nemá vnútorný pokoj, dáva sa každým človekom tlačiť iným smerom. Tak sa čoskoro bude cítiť roztrhnutý a ťahaný mienkami, očakávaniami či úsudkami druhých. Miernosť si vyžaduje oslobodiť sa od očakávaní a nárokov. Mnoho ľudí stojí pod tlakom, alebo sa porovnávajú s druhými. Stále sú

hatení myšlienkou, čo si o nich tí druhí môžu myslieť. Pestovanie tejto čnosti v starobe prináša krásne ovocie. Vďaka nej sa starý človek stáva prítlačivým.

Druhou čnosťou, ktorá má zdobiť starobu, je trpezlivosť. V mnohom sa síce podobá miernosti, ale trpezlivosť je aj niečo iné. Trpezlivosť v gréčtine znamená ostať pod, niečo niest', niečo vydržať, odolať. Sv. Pavol v Liste Rimanom vidí trpezlivosť spolu s nádejou: „Vieme, že súženie

prináša trpezlivosť, trpezlivosť osvedčenú čnosť a osvedčená čnosť zasa nádej“ (Rim 5, 3n). Takto človek, ktorý pestuje čnosť trpezlivosti, znáša druhého aj s jeho chybami a slabosťami. To znamená vedieť sa aj prijať taký, aký som ja sám. Je to najmä vtedy, ak sa mi niečo na prvý krát nepodarí. Mnoho starých ľudí sa nevyznačuje trpezlivosťou, nedokážu čakať. Musí to byť hneď a teraz.

Pestovanie čnosti potrebuje aj humor. Ak sa starý človek dokáže zasmiať na svojich slabostiach, potom dovoľí ostatným lepšie

s nimi zaobchádzať. Treťou čnosťou, ktorá je v umení starnúť dôležitá, je vlúdnosť. Táto čnosť je charakteristikou duchovného človeka. Toto tajomstvo je vidieť z Ježišovo podobenstva o hostine. Pozvaní neprichádzajú, preto sluhovia majú zavolať chudobných, mrzákov, slepých a chromých. Ale dom nie je ešte plný, preto pán prikazuje sluhovi: „Vyjdí na cesty a k ohradám a donúť vojsť všetkých, aby sa mi naplnil dom“ (Lk 14, 23). Každý z nás je pozvaný na Ježišovu hostinu. Je to oslava

celistvosti človeka. So sebou si máme prinešť všetko, čo je v nás: aj to úbohé a slabé, aj to, čo nedorástlo tak, akoby sme chceli, čo sa nám zdá zakrpatené. Na hostinu máme pozvať aj všetko slepé: naše tajné škvrny; a všetko chromé: naše zábrany a psychické bloky, naše úzkosti. Ďalej sa presúvame na prašné cesty a pozvať to, čo sme zo svojho života vylúčili. Týmto spôsobom prináša starý človek v spomienkach celý svoj život na Ježišov stôl, aby sa všetko zjednotilo Bohom v Kristovi. Toto cvičenie sa vo vlúdnosti sa deje pri každej sv. omši. Dovoľte Ježišovi, aby to všetko prenikol svojou prítomnosťou. Takto sa človek premieňa na vlúdneho človeka, z ktorého bude vychádzať prítlačivosť.

Takže vidíme, že aj v starobe potrebujeme na sebe pracovať, aby sa každý jeden z nás stal požehnaním pre druhých. Vtedy dostáva aj naše starnutie svoj zmysel.

Podľa Umenie starnúť spracoval Alexander Liška

SKUTOČNÉ CELEBRITY Ján XXIII.

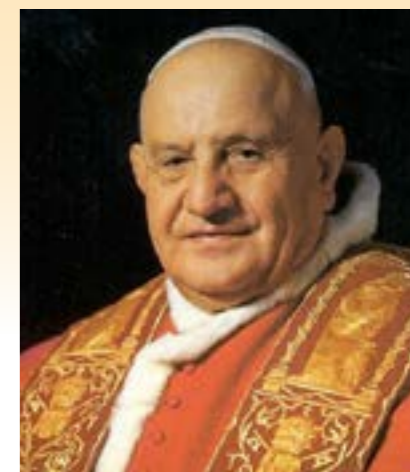
Ján XXIII., vlastným menom Angelo Giuseppe Roncalli, sa narodil 25. novembra 1881 v severnom Taliansku ako štvrté z dvanástich detí poľnohospodárskeho robotníka. Ako chlapca ho už v jedenástich poslali do malého seminára, nie až tak kvôli povolaniu ako skôr kvôli štúdiu. Ale aj kňazské povolanie postupne rástlo, až 10. augusta 1904 v Ríme prijal kňazskú vysviacku. Počas prvej svetovej vojny slúžil aj ako vojenský kaplán. Keď ho Pius XI. ustanovil za biskupa, poslal ho najprv do Bulharska, ako apoštolského vizitátora, do krajiny silne pravoslávnej, a potom do Turecka, s dominanciou islamu. Počas druhej svetovej vojny zachránil ako nuncius v Istanbule státisíce Grékov pred smrťou hladom, keď sprostredkoval dodávky amerického obilia do oblastí obsadených nemeckými a talianskymi vojskami.

Pravdepodobne zachránil aj tisíce maďarských Židov, keď im dal vystaviť nové krstné listy, na základe ktorých mohli vycestovať z krajiny. V roku 1944 ho pápež Pius XII. menoval za nuncia do Francúzska. O deväť rokov prijal službu patriarchu v Benátkach, aby odtiaľ odišiel na konkláve, ktoré ho 28. októbra 1958 zvolilo za pápeža. Za svoje pápežské heslo si zvolil „Oboedientia et Pax“ (Poslušnosť a pokoj). Napriek tomu, že v čase voľby mal takmer 77 rokov a jeho zvolenie malo byť iba prechodným riešením, pontifikát Jána XXIII. bol zásadným obratom v cirkevných dejinách. Už krátko po svojom zvolení, 29. januára 1959, oznámil zvolenie Druhého vatikánskeho koncilu. Zámer Jána XXIII. zvolat'

po takmer sto rokoch od skončenia prvého vatikánskeho koncilu ďalší celocirkevný snem sa nestretol so všeobecným uznaním. Program koncilu bol vskutku revolučný. Nadchádzajúci koncil sa nemal zaoberať iba otázkami vierouky a disciplíny. Mal tiež podať svedectvo existencie cirkvi v modernom svete. Ján XXIII. ním chcel pomyselne otvoriť okno a vpustiť do Cirkvi čerstvý vzduch. Koncil začal program tzv. aggiornamenta („zdešnenie“ Cirkvi), reformoval rímskokatolícku liturgiu (o. i. umožnil pri bohoslužbách používať národný jazyk) a formuloval vzťah katolíckej cirkvi k iným kresťanským cirkvám a nekresťanským náboženstvám. Cirkev si mala objasniť svoju úlohu a fungovanie v zmenenom svete, ktorý sa spamätával z dvoch vojen a bol rozdelený na dva nepriateľské tábory. V tomto svete cirkev strácala tradičné postavenie.

Samotný koncil sa konal v rokoch 1962 - 1965 a Ján XXIII. sa jeho ukončenia nedožil. Zomrel vo veku nedožitých 82 rokov 3. júna 1963. Za blahoslaveného ho vyhlásil pápež Ján Pavol II. 3. septembra 2000. Za svätého bol vyhlásený súčasným pápežom Františkom 27. apríla 2014 na sviatok Nedele Božieho milosrdenstva, keď bol svätorečený zároveň s „pápežom milosrdenstva“ Jánom Pavlom II.

Ján XXIII. nie iba hovoril, čo treba robiť, ale pokojne aj pripomínal, že „sa to dá“. Obdiv ľudu, ktorý sa mu dostával už za jeho života, pramenil z jeho schopnosti komunikovať všetkým nádej. Osobnou dobrotou a bezprostrednosťou v kontakte s

ľuďmi ovplyvnil mnoho menších či väčších dejinných udalostí. V obľube ho mali dokonca i mnohí neveriaci. Dnes už svätý Ján XXIII. patrí ako vzor života do mozaiky tých, ktorí „zmenili“ Cirkev tým, že naozaj a úprimne žili svoju vieru a nechali sa viesť Duchom Svätým.

Zaujímavosť: Ján XXIII. sa denne modlieval za všetky deti sveta. Ružencové tajomstvo spojil s realitou života. Vytvoril si vlastný štýl, ako zahrnul do modlitby každé novonarodené dieťa na svete: „Viete, je tu spôsob, pri modlitbe ruženca, ako pápež myslí na celý svet. Viete, ako pri tom myslím na deti, napríklad? Deti, nie iba deti katolíkov alebo nekatolíkov, ale všetky deti. Keď sa modlím tretí desiatok, uvažujem o Ježišovi, ktorý sa narodil, zjavil sa ako dieťa, a vtedy začala tá veľká jednota božskosti a ľudskosti, neba a zeme... Ja tých desať Zdravasov obetujem za všetky deti, ktoré sa narodili za posledných 24 hodín, než som začal ruženec. Tak je to taká moja malá dôvernosť, hneď ako sa nejaké dieťa narodí, za to dieťa sa už pápež modlí.“

Peter Dziak

Príbehy a anekdoty o pápežoch

Že úrad rímskeho biskupa - pápeža, je veľmi dôležitý, vážny a nenahraditeľný, vieme všetci veľmi dobre.

A akosi očakávame, že aj pápeži v tejto najdôležitejšej funkcii Katolíckej Cirkvi budú veľmi vážni, lebo ťarcha zodpovednosti za tento úrad im leží na srdci i pleciach. Predsa len, aj pápeži sú len ľudia a vedia byť aj prívetiví, láskaví a plní humoru. Môžeme sa o tom presvedčiť v nasledujúcich anekdotách o pápežovi Jánovi XXIII.:

- Angelo Roncalli, Ján XXIII.
- Ohľaduplnosť

Počas prvej svetovej vojny bol don Roncalli dlhší čas duchovným pastierom v lazarete. Raz tam mal pre reholné sestry, ktoré boli úplne vyčerpané prácou a mnohými nočnými službami pri chorých, prednášku s náboženským obsahom. Sestry jedna po druhej driemali od únavy a don Roncalli, ktorý dobre chápal ich situáciu, pokračoval vo svojej prednáške čoraz tichšie a monotónnejšie, čoraz pomalšie, až kým zaspala aj posledná sestra. Napokon opustil miestnosť tak ticho, ako len vedel, aby nevyrušil ani jednu zo sestier.

• Prielom v múre

V Istanbule uzavrel don Roncalli priateľstvo s anglikánskym duchovným Austinom Oakleyom na anglickom veľvyslanectve. Bol to prvý anglikán, s ktorým sa zoznámil. Priateľstvo medzi pápežovým vyslancom a anglikánom bolo vtedy celkom

nezvyčajné. Neskôr ako pápež sa k tomu vyjadril: „Keď vidím múr medzi kresťanmi, pokúšam sa vytiahnuť tehlu.“

• Ucho ihly

Apoštolský administrátor arcibiskup Roncalli navštívil v roku 1936 známy kláštor na kopci Athos. Spoločenstvo mníchov na svätom vrchu je zvyknuté žiť podľa pravidiel svätého Bazilea v prísnej odlúčenosti od sveta a v ustavičnej askéze. Korpulentný don Roncalli započul raz dvoch mníchov, okolo ktorých prechádzal, ako si šepkajú: „Ako sa bude môcť tento rímsky prelát so svojim bruchom dostať do neba, keď nebeská brána je úzka ako ucho ihly?“ Roncalli sa otočil a pohotovo sa zapojil do ich rozhovoru: „Dobrý Boh, ktorý dal brušku narásť, sa postará aj o to, aby prešlo cez ucho ihly.“

• Polovičný nuncius

Roncalli si robil často vtipy o svojej objemnej postave. Pri návšteve vznešenej francúzskej akadémie sa ho ktosi opýtal na jeho dojem. Roncalli sedel na svojej stoličke a zamrmlal: „Pekné, pekné.“ Potom sa postavil a dodal: „Žiaľ, stoličky dovoľujú sedieť len polovičnému nunciovi.“

• Citát

Keď novozvolený pápež prijal niekoľko dní po zvolení svoju rodinu, veľké mesto Rím ich celkom oslepilo a zneistilo, rovnako ako zložité vatikánske stavby a nádhera chodieb a hál. Keď uvideli cez otvorené dvere bielu postavu, zostali úctivo a placho stát'. Ján im dodal odvahy a zakričal: „Nebojte sa, ja som to!“

• Zdravý spánok

Novovysvätený biskup sa počas súkromnej audiencie sťažoval, že zodpovednosť jeho nového úradu mu nedovolí viac spať. „Ó,“ povedal Ján súcítnym tónom, „to isté som zažíval počas prvých týždňov môjho pontifikátu. Potom som však uvidel počas sna v polospánku môjho anjela strážneho, ktorý mi pošepekľal: „Ján, neber sa tak vážne.“ Odvtedy spím opäť dobre.“

• Katastrofa

Keď Ján XXIII. premýšľal o svojich televíznych vystúpeniach, postavil sa niekedy pred zrkadlo s otázkou: „Prečo si ma, Bože, nestvoril o čosi krajšieho? Ved' si predsa vedel, že sa mám stať pápežom. Tento muž bude na obrazovke úplnou katastrofou!“

• Hierarchia

Pápež navštívil v Ríme Nemocnicu Svätého Ducha, ktorú viedli reholné sestry. Predstavená, rozrušená z významnej návštevy, sa ponáhľala, a keď prišla, predstavila sa: „Svätý Otec, som predstavená Ducha Svätého.“ „Vy teda máte šťastie. Ja som len Kristov nástupca,“ odpovedal jej pápež.

(Z knihy *Pápeži humorne*, B. Hulsebusch, R. Rothmann), (emem)

Čenstochová Srdce Poľska

Čenstochová - mesto v Poľsku, patrí k najvýznamnejším pútnickým miestam v Európe. Srdcom tohto pútnického miesta je Jasná Hora s kláštorom a Bazilikou nanebovzatia Panny Márie. V kaplnke Matky Božej, ktorá je súčasťou baziliky, sa nachádza zázračný obraz Panny Márie s Ježiškom známy tiež pod názvom Čierna Madona. Obraz Čiernej Madony je najvzácnejším pokladom Jasnej Hory. História tohto obrazu je obklopená legendou a ústnou tradíciou. Podľa tradície je obraz vlastnoručne namalovaný svätým Lukášom evanjelistom.

Ako sa obraz dostal na Jasnú Horu? Cisárovná Eudoxia poslala z Jeruzalema svojej dcére Pulcherii do Konštantínopolu obraz Najsvätejšej Márie Panny. Ruskému princovi Levovi obraz tak učaril, že ho po mnohých prosbách dostal do daru od cisára Konštantína a priniesol ho do Ruska. Čoskoro začal byť obraz slávny a uctievaný, pretože sa pri ňom začali diať zázraky. Počas vojny na území

Ruska bol obraz ukrytý v Belskom hrade, kde ho našiel nový správca územia Vladislav Opolčik. Ten ho v auguste 1384 daroval Jasnej Hore.

V roku 1430 kláštor v Jasnej Hore napadli a vyrabovali husiti. Obraz obrali o zlato a drahokamy, ktorými bol vyzdobený, a mečom prerazili tvár Madony. Keďže sa obraz nepodarilo opraviť, v roku 1434 bola vyrobená čo najvernejšia kópia, kde boli ponechané aj škrabance od meča na tvári Matky Božej.

Kráľ Kazimír vyhlásil Máriu za svoju patrónku a dal jej titul Matka Božia - Kráľovná Poľska. Mária a dieťa majú niekoľko „vzácných šiat“, ktoré sú výrazom úcty k tomuto obrazu. Počas druhej svetovej vojny boli púte zakázané, ale ľudia sa k Matke Božej ustavične modlili. Aj keď bolo Poľsko počas vojny bombardované, Jasná Hora i obraz neutrpeli žiadne škody.

Na Jasnú Horu dennodenne prichádzajú ľudia s mnohými túžbami, chorí, ktorí prosia o zdravie, alebo prosia o silu znášať ťažkosti života. Mnohí tam prichádzajú d'akovať za uzdravenie, dôkazom čoho sú na jednej stene kaplnky vystavené barly a rôzne iné symboly utrpenia. Prichádzajú tam pútnici z celého sveta, ale aj skupiny veriacich, napr. železničiar, učiteľia, zamestnanci lodeníc, prvoprijímajúce deti či maturanti z rôznych diecéz Poľska. K najvýznamnejším pútnikom k obrazu Čiernej Madony patrí Ján Pavol II., ktorý sa Matke Božej prišiel viackrát pokloniť.

Zaujímavosťou sú štyri dary, ktoré sú na oltári v kaplnke a lemujú obraz Čiernej Madony. Jedným je prestrelený pápežský pas pápeža Jána Pavla II., ktorý bol poškvrnený krvou pri atentáte

v roku 1981, druhým je zlaté kráľovské žezlo a jablko - dar poľských žien Čiernej Madone, tretím je zlatá ruža, ruženec a srdce - dary pápeža Jána Pavla II. a štvrtým je ďalšia zlatá ruža - dar pápeža Benedikta XVI.

Jasná Hora s kláštorom Paulínov a bazilikou tvoria obrovský komplex kaplniek a rôznych iných priestorov: Kaplnka adorácie, Kaplnka Najsv. Srdca Ježišovho, Ružencová kaplnka, Rytierska sála, Galéria darov, kde sú vzácne dary od mnohých panovníkov, pápežov aj jednotlivcov, a mnohé iné.

Okolo múrov hradieb kláštora je nádherná križová cesta s mohutnými sochami. Pred bazilikou je zase 20 súsoší predstavujúcich 20 ružencových tajomstiev.

Nemožno nespomenúť Jasnohorský apel, ktorý sa koná každý večer o 21.00 hodine. V ňom v priamom prenose poľského kresťanského rádia a televízie pozývajú k modlitbe za Cirkev, vlast' a celý svet. Jasnohorský apel sprevádza nádherný spev: Mária, Kráľovná Poľska a modlitby na aktuálne úmysly a modlitba sv. ruženca. Na záver udelí kňaz požehnanie.

„Jasná Hora je „domom Matky“, povedal Ján Pavol II., kde bije srdce poľského národa, a tu počuješ jej hlas. Pohľad na Matku a jej Syna pohýna srdcia tých, ktorí upierajú svoj zrak na milostivý obraz. Tu človeka dokáže preniknúť hlboká a nekončiaca sa túžba: Byť malým dieťaťom veľkej Mamy!“

Monika Macuráková

Rodina

– nenahraditeľný boží dar

Možno s trochou nostalgie, ale predsa veľmi krásne vystihuje situáciu mnohých rodín na Slovensku majster Rúfus v svojej básni Podobenstvo o hniezde:

Mlád'atá na nás žalujú
a kričia svoju bolesť.
„Nerúčajte nám hniezdočká,
dokiaľ sme v nich
a holé!

Raz, keď nám krídla narastú
pre všetky dialky zeme,
my z toho hniezda potichu
a samé odídeme.“

A hniezdo ozaj osamie.
Zatichne, čo v ňom znelo.
No nezareptá - prečo aj? -
ved' dovŕšilo dielo.

Trocha ho bolí obloha,
hľadá v nej vtáčie voje.
Nájde však odkaz od Boha,
že vie už o ňom svoje.

„Chválím ťa hniezdo po mene
a so mnou všetko živé.
Vykonal si zverené,
bolo si spravodlivé.“

A Božie srdce vznešené
i múdry rozum Boží
to prázdne hniezdo jesene
z koruny bytia zloží.

No kým sú deti mlád'atá,
bude sa dvíhať k hviezdám
ich pieseň sotva načatá:
„Nerúčajte nám hniezda!“

Tolko majster Rúfus. Človek už vymyslel rôzne druhy spoločenstva aj náhrady rodiny. Výsledky týchto náhrad nenechali na seba dlho čakať. Rozvody, hnev, nervozita, neistota, plač, slzy, ale predovšetkým týrané a citovo zranené deti, z ktorých len veľmi ťažko vyrastú zrelí, dospelí ľudia. Lebo rodina nie je ľudský výmysel. Je to nenahraditeľný Boží dar. A nenahraditeľné Božie človek nenahradí.

Dodnes ďakujem Bohu za ten úžasný, nezaslúžený dar, ktorý som dostal: vyrastať v dobrej rodine, kde sa oco a mama mali radi. A hoci možno trochu na seba sem-tam zvrčali, pamätám si dodnes, ako som sa bál, keď sa zvýšila hlasitosť slov, predsa len ja s bráchrám sme veľmi, veľmi cítili, ako sa naši majú radi, hlavne, keď dal oco mame ukradomky pusku. Ďakujem Bohu za dar vidieť dobré rodiny, v ktorých sa oco a mama majú radi, a keď manžel odíde na týždňovku, ona sa ho nevie dočkať, kedy sa len vráti, a on jej krvopotne vypisuje sms-ky, lebo ju ľúbi.

Mnoho nedorozumenia vyplýva zo vzájomného nepochopenia. Muž rozmýšľa ináč ako žena.

„Len si predstavte, pán kaplán“, hovorí mladá dáma, „aká som šťastná s mojím snúbencom. On na mne obdivuje moje ruky, moju jemnú pleť, moje dlhé vlasy, moju štíhlu postavu, môj nežný hlas, moju výchovu...“

„A ty na ňom tiež niečo obdivuješ,“ preruší kaplán jej ódu.
„Áno, predsa jeho dobrý vkus.“

Nie celkom tak, ale ak manželka zasype manžela potrebou urobiť najmenej tri veci naraz, on skolabuje. Myslí si, že jej je horšie!

Ona nepochopila, že muž dokáže robiť len jednu prácu naozaj dobre. Žena dokáže robiť niekoľko vecí naraz. Starat' sa o deti a pri tom variť, žehliť a pri tom počúvať rádio, písať a pri tom telefonovať. Muž to nikdy nedokáže. On dokáže robiť len jednu prácu. Okrem jedinej výnimky: spať a pozerat' televízor.

Muž a žena ináč prežívajú vnútorné napätie. Keď má žena problém, ona ho potrebuje vypovedať, vyrozprávať. Ona nie je hlúpa, veľmi dobre vie, ako má ten problém riešiť, ale potrebuje ho vyrozprávať, vydať zo seba. Vtedy veľmi potrebuje manželove trpezlivé uši. Ak jej muž po troch vetách skočí do reči a povie: „Takto to musíš robiť“, vôbec ju nepochopil. Ona zostáva nešťastná. Keď má muž problém, naopak, on potrebuje pokoj, ticho. On je schopný pozerat' na televízor celý deň, on lieči svoj problém. Ona vidí, že sa trápi, príde za ním, povie mu: „čo ťa trápi, ved' mi povedz.“ On jej odvrkne: „daj mi pokoj!“ Ona sa cíti urazená, myslí si, že jej neverí, nedôveruje. Vôbec ho nepochopila. On jej verí, on ju ľúbi, preto ju nechce zatážovať svojím problémom, kým si ho nevyrieši sám.

Nesmierne veľa dobrého v manželstve urobí ohľaduplnosť a komunikácia. V istom časopise bola anketa pre manželky, ktorá veta zo strany manžela im urobí najväčšiu radosť. Jednoznačne zvíťazila veta, keď dieťa v noci plače a manžel povie: „zostaň ležať, ja idem k nemu.“

Jeden môj priateľ mi hovorí: „Robo, neveril by si, ako sa teším domov. Mne sa ani na pivo nechce ísť. Vždy, keď prídem domov, žena ma čaká, mám nachystané

jest', sadne si ku mne, počká, kým sa najem, a potom sedíme a pijeme kávu. Je to len chvíľka, ale táto chvíľka pre mňa veľmi veľa znamená.“

Pri vstupe do manželstva, a nielen do manželstva, ale už do vzťahu, je nevyhnutné, aby si obidvaja zrevidovali svoj slovník. Ba dokonca, niektoré

Mužovi nikdy nebudú nepríjemné slová ženy: „Lúbim ťa!“ A žene sa nikdy nezunujú slová: „Si krásna, úžasná, sekne ti to!“ Tieto slová nezhrdzavejú, neopotrebnú sa, nezovšednejú. Týchto slov nikdy nie je dost'.

Inému môjmu známemu ochorela manželka. Leukémia. Podstúpila chemoterapiu. Je to

ale jednu vec viem. Keď v našom manželstve išlo o veľa, keď boli ťažké chvíle, chvíle, v ktorých išlo naozaj o veľa, ak nie o všetko, tak nám veľmi pomohlo, že sme boli naučení večer spolu sa modliť. A hoci sa cez deň čokoľvek stalo, nech sme boli na seba akokoľvek nahnevani, keď prišla deviata hodina, ona i ja sme sadali k stolu, možno ešte so škripaním zubov a začali sme sa modliť. A ja som vedel, že ona sa modlí za mňa a ona vedela, že ja sa modlím za ňu. A nech som bol na služobke akokoľvek ďaleko, keď prišla deviata hodina, ja som vedel, cítil, že ona v túto chvíľu myslí na mňa a modlí sa za mňa a ona vedela, že ja mám v túto chvíľu ruky zložené a prosím Boha za ňu.“

Jednoducho povedané, bez modlitby to nejde. Aj túto pravdu vedel a vystihol majster Rúfus:

Pane, ktorý si na nebi,
zachovaj všetkým deťom mamy.
Nech ako cesto na chliebík
im rastú v teple pod rukami.

Podaruj deťom otecka
na každý deň,
nie iba včera,
bez otecka je ovečka
zatúlaná a bez pastiera.

Zachovaj nám ich obidvoch,
ved' dve ruky od Teba máme.
Dve rúčky deťom stvoril Boh:
pre ocka jednu,
druhú mame.

Róbert Tokár, farár

slová zároveň s narodením vzťahu musia nevyhnutne zmrieť. On pri vstupe do vzťahu musí nevyhnutne navždy zabudnúť, vygumovať, vymazať slová: si škaredá, otrasná, hrozná... Ona pri vstupe do vzťahu musí nadobro pochovať, zničiť, vyhodit' z vlastnej pamäti slová: si neschopný, nemožný, nanič. Pretože týmito slovami si on nepotvrzuje svoju pravdu, nezískava nadvládu, ale stráca partnerku. Pretože týmito slovami si ona nedokazuje pravdu, ale stráca partnera. Tento proces psychológia nazýva zomieranie lásky. Naopak.

jed, ktorý má zahubiť chorobu, nie človeka. Ledva žila. On sa staral o ňu a o štyri deti. Ráno na piatu išiel na vlak, vracal sa o tretej, nakrmil manželku, porobil po dvore, vonku, na poli, večer skontroloval deťom úlohy a išiel k nej. Nemohla spať, tak s ňou rozprával do druhého v noci. Ráno musel ísť na vlak. Takto to ťahal skoro dva roky. Stal sa zázrak. Vyliečila sa. Pýtam sa ho: „Jožo, prosím Ťa, povedz mi nejaký recept, ako tak krásne prežiť manželstvo, ako ho prežívaš ty.“ A on mi hovorí: „Robo, vieš, je neviem nijaký recept, neviem ako,

V Tatrách sa mu zmenil život...

• Z rozprávania o. Mariána Kuffu:

Ako každý mladý človek, aj ja som mal svoj plán. Chodil som na gymnázium do Kežmarku. Po maturite som chcel ísť na nejakú vysokú školu. Kamarát sa ma pýtal pred podávaním prihlášky: „Kam ideš na vysokú školu?“ „Ja neviem...“ A moja stará mama pozrela prekvapene na mňa: „Jak, že nevieš?“ Ja na ňu: „Alebo viem?“ A ona: „Jasné, že vieš! Do Nitry ideš za mechanizátora.“ Usmial som sa a pomyslel si: „No, nech má babka radosť.“ Bol som v Nitre, vyštudoval som tam a neľutujem. V Nitre som prežil jednu z najkrajších častí môjho života. Ďakujem Pánu Bohu, že som študoval v Nitre, stretol som vynikajúceho kňaza a vynikajúcu spoločnosť mladých ľudí. Tak sa mi plnil môj plán, ktorý bol: zmaturovať, skončiť vysokú školu a ísť do horskej služby. Začal som trochu liezť, posilňovať...

Zaujímali ma také veci, ktoré nič nemajú s kňazstvom - kone, pušky, karate, horolezectvo. Čo to má z kňazstvom? Nič. Ale ja som nechcel byť kňazom. Ja som sa celý čas tešil, dúfam, že nestratíte vieru, do manželstva. Tešil som sa na ženu, aký dom jej postavím... sníval som, že budem mať pušku, koňa, budem chodiť na karate, budem robiť v horskej službe a budem bývať v lese... Modlil som sa za to a myslel som, aký som nábožný, lebo som počítal s Ježišom. A prvú som chcel dcéru. Vyjednával som s Ježišom.

Medzitým, keď som mal asi dvadsať rokov, tak ma kamarát zavolať, aby som išiel s ním niečo odviezť na Červený Kláštor. Išli sme na traktore, bol máj, modré nebo, všetko kvitlo, nádhera. Sníval som, že tu budem bývať, tu sa mi naplnia sny. Až sme prišli ku kostolu v Haligovciach - nikdy na to nezabudnem. Obzeral som si všetko a zrazu kostol natretý na okrovo

s bielymi okrajmi a nad dverami čierny nápis na bielom podklade. Ale čo tam bolo napísané! Keď som to prečítal, tak ma vystrelilo... Ako električka... Bolo tam: „Boh ťa volá!“ A to bolo ako šíp. Presný zásah. Ja si hovorím: „Nie, nie, Bože, nie!“ Otočil som sa chrbtom. „Bože, veď ty vieš, že ja sa chcem oženiť, veď som ťa prosil o dcéru. Nie, nie, nie!“ A už som obdivoval prírodu na druhej strane. Vedel som, že na tú stranu sa nesmiem pozrieť. No neviem ako sa to stalo, že kamarát otočil traktor. A keď som nechcel cez to sklo čítať, tak som cez druhé sklo prečítal to isté: „Boh ťa volá!“ Ďalší šíp na to isté miesto. Až som podskočil. „Nie, Bože, nie, nie, nie! Bože, nie! Nie, nie, nie, nie...“ No, dobre, no... Desať rokov mi to trvalo! Desať rokov! Boh sa neurazil!

Po vysokej škole som mal nastúpiť na Zbojnícku chatu ako záchranár. Brat ma však za jednu noc prehovoril. Prišiel ku mne

a hovorí: „Zajtra nastupuješ do Tatier, čo?“ Hovorím: „Hej!“ „No, bude z teba dobrý horolezec, aj dobrý záchranár, si obetavý, ale bude z teba nanič kresťan...“ Hovorím: „Prečo?“ „No, a kostol?“ „Čo kostol, však zídeme dolu, za dve hodiny som v Smokovci.“ „Ale, ale, ale... Nasneží a vieš dobre, že za noc nasneží aj meter, a si jasný!“ Zahryzol som si do pery, lebo som vedel, že má pravdu. Mal som nervy naňho, lebo hovoril pravdivo, ale tak štiplavo. „Daj, pokoj!“ On mne: „Nie, nedám pokoj, pretože stratím brata. Keď ti teraz ja dám pokoj, tak ty sa tam stratíš. Koho tam máš? Aké spoločenstvo? Sám tam ideš. Ty myslíš, že čo tam budeš??“ O tretej ráno sa mi ho podarilo vytlačiť von a zabuchnúť dvere. Ráno som išiel a zmluvu, ktorú som mal v Tatrách, som v Kežmarku na moste roztrhal na štvorčeky, pustil dolu vodou a opretý o zábradlie som pozeral, ako tie lístičky išli dolu riekou... Celý môj plán bol fuč! Hovoril som si: „A teraz čo?“

Potom som spadol z Gerlachu. V ten deň bolo nádherné modré nebo. Parádne sa liezlo. Bolo s nami jedno dievča, no bolo strašne pomalé. Dal som jej svoju prilbu. Malsom takú červenú, horolezeckú. Ona hovorí: „A ty, Maroš?“ „Ale, prosím ťa...“ Pýcha predchádza pád. Pýcha peklom dýcha. Boh sa pyšným protiví. To som vtedy nevedel. Teraz to už viem. Kto je pyšný, určite spadne. To je jedno, či je to farár, či kaplán, či otec, matka, syn... To je jedno. Keď si pyšný, už sa bavíme len o tom, kedy to bude, keď pôjdeš dolu. Padneš. Išiel som dohora, sedačku som mal takú rakúsku. Hovorím jej: „Tu máš moju sedačku!“ „A ty, Maroš?“ „Ale, prosím ťa...“ Sedačku som jej dal a mal som nervy, že tak pomaly lezie. Naraz som zbadal hore v špárke zelené stebielko trávy. Vyšiel som k nemu a myslím si: „Pánečku, do tej špáry, ako sa to tak našlo, v takej výške zelené stebielko trávy a na ňom kvapka rosy. Fúúú, to je

paráda!“ Vyštveral som sa hore a cez tú kvapku som pozeral dolu na ľudí na chodníku. Boli sme v dvojkilometrovej výške. Tam dolu takí mrňaví ľudia. A pozeral som cez tú kvapku do slnka, na skaly, na to dievča, robil som guľičky z machu a blata a hádzal som do nej. Robil som jej zlosť. Prilepilo sa jej to na prilbu. Potom som sa pozrel na hodinky a celý môj život sa celkom otočil. O desať dvanásť, chytil som sa skaly a to bol loker. Mal som si potúkať. Ale ja som, samozrejme, skúsený, to viem, jasnačka... Chytil som sa teda skaly, tá skala sa odtrhla a letel som salto dozadu. V luftě som sa otočil a hneď prvé, čo mi napadlo - excenter je tri metre podo mnou ten ma chytiť. Excenter ma síce zachytil, ale stočil sa, vytiahol blok kameňa a potom to začalo trhať všetko ako gombíky na košeli. Všetky istiacie body. A ja, ako som letel dolu, bol som asi štyri až päť metrov od tých dvoch, som si myslel: „Bože, takto vyzerá smrť. To je koniec. Teraz sekne lano... Teraz dostanem kameň do hlavy... Teraz...“ Keď som letel okolo nich, tak ma napadlo: „Bože, keby sa aspoň oni zachránili!“ A predstavte si, naraz sa lano zaseklo a šupa o stenu. Ľavú nohu som mal hneď zlomenú kúsok vedľa kĺbu. Trochu vyššie a som na vozíčku... Celú ľavú stranu od členku až po ucho som mal zodretú a krvavú. Keď som cítil, že lano sa zaseklo a vydržalo to, pomyslel som si: „Teraz dostanem kameň! Teraz!“ Ani jeden kameň som však nedostal do hlavy. Nechcel som veriť, že žijem. Hovorím si: „Bože, vďaka, žijem.“ Kamarát bol duchapritomný, zabil skobu, a dobre ju bil, to som počul, urobil štand a zakričal tak plačlivo: „Žiješ?“ Ja som mu nič neodpovedal, lebo som mal obrovskú bolesť a chcel som kričať, ale vedel som, že tam hore je to dievča. Myslím si: „Tak ty ma nebudeš počuť ani pípnuť!“ Keby tam ona nebola, tak revem do celej doliny. Až na druhý raz som mu odpovedal: „Žijem!“ Povedal

som mu, aby ma rozhojdal na lane, aby som sa mohol zaistiť, a spustil to dievča ku mne. Keď sa blížila, tak sa rozplakala. Sadla si ku mne na skalnú rímsu, prišiel kamarát, pozrel na mňa a hovorí: „No nazdar!“ Sadli sme si, spustili dolu nohy a smiali sme sa. Asi tak dvadsať, tridsať minút sme sa len smiali a tiekli nám slzy. Potom sme si uvedomili, že sa smežeme, ale ešte nie sme dolu. Čo teraz? Dolu po pomoc. Kázal som kamarátovi zavolať horolezcov. Horolezci si vždy pomáhajú. Prišli šiesti - Pražáci. Tak som sa dostal do Popradskej nemocnice. O dvanástej som spadol a o jednej v noci som bol v nemocnici. Tam nastal obrat v mojom živote. Pýtal som sa: „Bože a pre koho som ja vlastne žil? Ako vyzeral môj život? Kone, puška, karate, horolezectvo... Ak by som teraz zomrel, ako by to vyzeralo s mojou dušou?“ Vtedy nastal obrat v mojom živote a povedal som si: „Bože, keď ty si mi dal toľkokrát život, ja ti ho dám naspäť a budem sa venovať tým, ktorí to najviac potrebujú.“

Tam som sa prvýkrát začal pýtať: „Načo sme tu? Kam vlastne kráčame?“ Čo z toho, že vieš pomenovať po latinsky každú rastlinku, keď nevieš, na čo si tu? Poznáš v lese každý strom a nevieš, na čo si tu? Čo z toho, keď máš hrbu peňazí, keď nevieš, na čo si tu? Čo z toho, že máš encyklopedické vedomosti a nevieš, na čo sme tu a kam kráčame? A zmizol som do kňazského seminára...

Po rokoch sa ma kamarát opýtal: „Už vieš, na čo sme tu?“ „Áno! Aby sme maturovali z jedného predmetu - z lásky.“ „A kam kráčame?“ „K Láске!“

Mal som teda svoj plán a chcel som, aby mi Boh pomohol. Musel som spadnúť z Gerlachu, aby som sa začal pýtať: „Ježišu, ukáž mi svoj plán. Aké je moje miesto v Tvojom pláne?“

pripravil Patrik Taraj, kaplán,
foto František Vorčák

Obraz milosrdného Ježiša priťahuje

Prvá nedeľa po Veľkonočnej nedeli je Nedeľou Božieho milosrdenstva. V tomto roku sa táto nedeľa stala pre nás kresťanov-katolíkov významným pamätným dňom. V tento deň boli pápeži Ján XXIII. a Ján Pavol II. vyhlásení za svätých.

K sviatku Božieho milosrdenstva sa viaže aj jedna skutočná udalosť, ktorá len potvrdzuje, že milosrdnému Ježišovi nie je nič nemožné:

Laura Pereira žije so svojou rodinou v diecéze Florida v Uruguaji a pracuje v lekárni. Bola pokrstená ako katolíčka, ale o náboženstve a Ježišovi nevedela takmer nič. Základné znalosti získala až po Nedeľi Božieho milosrdenstva v roku 2003. O udalostiach potom porozprávala vo svojom dojímavom svedectve na sviatok Božieho milosrdenstva v roku 2007 v katedrále, zaplnenej do posledného miesta. Na slávnosti bol prítomný biskup a boli tam aj všetci diecézni kňazi.

Tu je jej svedectvo: „Milosrdný Ježiš, stojím tu dnes, aby som sa ti poďakovala. Štyridsaťosem rokov som žila bez vnútorného pokoja. Pred štyrmi rokmi som sa nachádzala v hlboknej duchovnej núdzi, pretože aj napriek láske mojej rodiny som v sebe pocitovala stále väčšiu prázdnotu. Vtedy mi moja priateľka priniesla knižičku s novénou k milosrdnému Ježišovi. Obraz milosrdného Ježiša

ma priťahoval, a tak som zo zvedavosti navštívila katedrálu. Čo sa tam stalo, to azda nikdy nebudem vedieť celkom vysvetliť. Niekoľko metrov pred milostivým obrazom v bočnej kaplnke som zostala stáť. Premohlo ma hlboké

dojatie, slzy mi tiekli po lícach a cítila som zvláštne vnútorné teplo. Bolo mi, akoby Ježiš hovoril: „Tu som, som tu pre teba a navždy.“ To mi akosi otvorilo srdce, a kým som sa v tichu pozerala na obraz, rástla vo mne dovtedy neznáma túžba. Chcela som prijať Pána Ježiša vo svätom prijímaní. Moja dobrá priateľka ma preto zaviedla na druhý deň ku kňazovi do

katedrály a po desaťročiach života bez viery som bola na mojej prvej hodine katechizmu. Tam som sa dozvedela, že sa musím cirkevne zosobašiť, aby som mohla prijať sväté prijímanie. Povedala som to môjmu mužovi Rafaelovi, od ktorého som najprv nedostala žiadnu odpoveď. Trocha ma to hnevalo, ale bola som ticho a jednoducho som sa iba modlila. Asi po týždni prišiel Rafael za mnou, klakol si predo mnou a poprosil ma, aby som sa stala jeho manželkou. V deň, keď nás cirkevne zosobašili, som šťastná prijala sväté prijímanie a uvedomila som si, že obaja sme teraz pred Bohom skutočne zjednotení. Aké požehnanie! Naši dvaja dospelí synovia boli tiež prítomní na našom cirkevnom sobáší. Odvtedy prichádzam každý deň k milostivému obrazu milosrdného Ježiša. Stalo sa to pre mňa celkom prirodzeným, ba priam nevyhnutným, rozprávať sa s ním a zveriť mu všetko, čo ma trápi. Či sa pritom dobre modlím, neviem, ale jedno viem iste - niekedy k nemu prichádzam utrápená a odchádzam pokojná, obnovená. Dnes nechápem, ako som mohla tak dlho žiť bez Ježiša. Ježiš ma vo svojom milosrdenstve uzdravil úplne od základu. Stala som sa novou Laurou. Teraz kráčam po ceste viery a do kostola ma často sprevádza aj môj manžel. Milosrdný Ježišu, ďakujem ti!“

pripravila Monika Macuráková

Cesta ku kňazstvu

Pred mnohými rokmi boli dvaja súrodenci - sestra a brat na jednej púti. Spolu sa modlili pred sochou lurskej Panny Márie, pod ktorou bol nápis: Mária, ďakujem ti za kňazské povolanie.

Po návrate domov povedal brat otcovi, že chce ísť za kňaza. Otec na to odpovedal: „Z čoho by sme ťa dali vyučiť? Sme veľmi chudobní. Na to treba veľa peňazí.“

Syn mu pripomenul: „Máme slivky v záhrade.“ Otec mu odpovedal: „Chlapče, ešte ani nekvitnú. A či vôbec zarodia?“

Otec mal pôvodne živnosť ako krajčír. Počas komunizmu mu odobrali povolenie na krajčírstvo. Šijací stroj musel odložiť na povalu. Len po nociach šiel pre svoju rodinu, v ktorej bolo sedem detí. Aby mali z čoho žiť, odišiel pracovať do Čiech. Odtiaľ chodil každé dva týždne domov. Raz po návrate domov našiel záhradu, v ktorej bolo vyše tridsať slivkových

stromov, celú zakvitnutú. Bola biela ako sneh.

Po čase v dedine zastalo auto. Šofér sa opýtal, či v dedine niekto nemá ovocie na predaj. Poslali ho k bývalému krajčirovi. Tam sa dojednali o predaji celej úrody, keď slivky dozrejú. A slivky dozreli. Po úrodu prišlo nákladné auto aj s vlečkou. Sedem detí prišlo do záhrady. Otriasali a zbierali slivky a naplnili auto aj s vlečkou. Kupec vyplatil otcovi peniaze, ktoré sa stali finančným základom pre kňazské štúdiá. Bohoslovcovi potom pomáhala celá rodina a z chlapca sa naozaj stal kňaz.

*z rozprávania jednej pútničky,
(Szá)*

O svätosti

Potrebuje svätcov bez sután a závojov. potrebujeme džínsových a teniskových svätcov.

Potrebuje svätcov, ktorí idú do kina, počúvajú hudbu a prechádzajú sa so svojimi priateľmi a kamarátmi.

Potrebuje svätcov, ktorí Boha dávajú na prvé miesto, ale vynikajú aj na vysokej škole.

Potrebuje svätcov, ktorí si nájdu čas na každodennú modlitbu a sú schopní čistej lásky, alebo posväcujú čistotu.

Potrebuje moderných svätcov, svätcov XXI. storočia, ktorí vytvárajú svoju duchovnosť pre túto dobu.

Potrebuje takých svätcov, ktorí sú zaviazaní a odhodlaní pre potreby chudobných a nutné sociálne zmeny.

Potrebuje vo svete žijúcich svätcov, vo svete sa posväcujúcich svätcov, ktorí sa neboja žiť vo svete.

Potrebuje svätcov, ktorí pijú Colu, jedia hot-dogy, používajú internet a pod...

Potrebuje takých svätcov, ktorí milujú Eucharistiu a nehanbia sa cez víkend piť pivo, alebo jesť pizzu so svojimi priateľmi.

Potrebuje takých svätcov, ktorí majú radi kino, divadlo, muziku, tanec a šport.

Potrebuje svätcov spoločenských, ktorí sú otvorení, normálni, priateľskí, veselí a sú dobrými priateľmi.

Potrebuje takých svätcov, ktorí žijú v tomto svete a vedia si vychutnať dobré a čisté veci tohto sveta, ale predsa sa nestanú svetskými...

Svätý Otec František

V nedeľu nebežím...

Nedeľa je dnes pre nás s možnosťou nakupovania bežná, no pre nás kresťanov je predsa len dňom Pána. V nedeľu sme vyzvaní zúčastniť sa na bohoslužbách a tento deň prežiť bez namáhavej práce, pokiaľ nie sme ospravedlnení pre nejaký vážny dôvod.

„V nedeľu nebežím,“ povedal škótsky atlét Eric Liddell (1902-1945), hlboko veriaci kresťan, a priniesol hrdinskú obeť, len aby sa z lásky k Bohu v nedeľu zúčastnil na bohoslužbách.

Eric Liddell, syn protestantského misionára žil do svojho šiesteho roku v čínskom meste Tianjin. Potom ho rodičia poslali do Anglicka, aby tam chodil do školy a tam aj ukončil vysokú školu.

„Boh ma urobil rýchlym,“ povedal tento talentovaný športovec o sebe. Ako najrýchlejší bežec Škótska, využil Eric svoju popularitu aj na to, aby vydal svedectvo o Bohu.

Na univerzite v Edinburgu študoval od roku 1920, kde šport v jeho živote aj naďalej zohrával

veľmi dôležitú úlohu. V roku 1924 sa novým časovým rekordom stal majstrom Veľkej Británie v behu na 100 a 200 metrov. Tým sa tento športovec kvalifikoval na letné olympijské hry v Paríži.

Keď už bolo známe, že rozbehy na 100 metrov sa uskutočnia v nedeľu, tento aktívny kresťan sa s ťažkým srdcom zriekol štartu vo svojej disciplíne. Správa, že veľký favorit nebude štartovať, bola ako bomba. Ani vyhládka na zlatú medailu, ani vyjadrenie sklamanej Británie, že je „vlastizradca“ nemohla zmeniť Ericovo rozhodnutie. „Nedeľa je deň Pána a deň odpočinku, tak si to odo mňa praje Boh,“ povedal rozhodne a v nedeľu išiel namiesto olympijských rozbehov do kostola. V deň pretekov bol Eric na tribúne pre divákov, keď jeho krajan Harold Abrahams získal pre Anglicko zlato v šprinte na 100 metrov. Bez akejkoľvek závidosti mu Eric srdečne zablahoževal.

Potom však nasledovalo ďalšie prekvapenie. Meno Erica Liddella bolo opäť na titulných stranách všetkých novín, pretože kolega z jeho tímu lord Andrew Lindsay mu neočakávane prenechal svoje štartovné miesto v behu na 400 metrov. Hoci dlhé trate neboli Ericovou silnou stránkou, ponuku prijal, pretože ani rozbehy ani preteky nepadli na nedeľu.

Krátko pred finálovým behom strčil niekto Ericovi do rúk lístok, na ktorom bolo napísané: „Kto si mňa ctí, toho si aj ja uctím.“

Na veľký úžas divákov, trénerov a športových kolegov Eric Liddell nielenže beh na 400 metrov vyhral, ale prekonal aj vtedajší svetový rekord! Víťaz, držiteľ zlatej medaily, teraz všade nazývaný „the flying Scotsman“ - lietajúci Škót,

neskôr o tom povedal: „Tajomstvo môjho úspechu spočívalo v tom, že prvých 200 metrov som utekal tak rýchlo, ako som len vládol. Potom, s Božou pomocou, som zabehol ďalších 200 metrov ešte rýchlejšie!“

V roku 1980 na olympiáde v Moskve Škót Allan Wells vyhral zlatú medailu v behu na 100 metrov a tento víťazný beh venoval Ericovi Liddellovi, a tak si uctil svojho krajana, ktorý bol známejší skôr tým behom, na ktorom sa nezúčastnil, než tým, ktorým získal zlato!

V roku 1925, sotva rok po svojom olympijskom víťazstve v Paríži, ukončil Eric Liddell vo veku 23 rokov štúdium a vrátil sa do Číny. Tam 20 rokov ako horlivý misionár a pastor išiel v stopách svojho otca. Keď v roku 1937 vypukla japonsko-čínska vojna, Eric bol odvečený do japonského integračného tábora, v ktorom o dva roky neskôr, len ako 43 ročný zomrel. Stephen Metcalf, jeden z jeho spoluväzňov, povedal o svojom priateľovi: „Liddell bol veľkým olympijským šampiónom, ktorý sa vzdal všetkého, aby sa stal kresťanským učiteľom čínskej mládeže. Mne osobne daroval v tábore dve veci. V zime mi daroval svoje zodraté pretekárske topánky, ale to najlepšie, čo mi Eric dal, bola jeho „štafeta“ odpustenia. Naučil ma milovať našich nepriateľov Japoncov a modliť sa za nich. Metcalf sa potom dostal na slobodu a 40 rokov pôsobil ako misijný pomocník v Japonsku.“

Udalosti okolo olympijského víťazstva Erica Liddella boli pod názvom „Die Stunde des Siegers“ profesionálne sfilmované, v roku 1982 udelili tomuto filmu štyroch Oscarov.

(emem)

Ľudové misie

Rozhovor o pripravovaných ľudových misiách v našom meste s vedúcim misijného tímu redemptoristov P. ThLic Michalom Zamkovským, CSSR

• Čo sú misie a aký je ich cieľ?

Misia je všeobecné poslanie Cirkvi, ktorým Cirkev poveril Ježiš Kristus. Všetci kresťania sú poslaní ohlasovať dobrú zvesť o Božej láske a záchrane v Kristovi. V Cirkvi sú však rôzne špecifické programy ohlasovania evanjelia. Takými to sú aj ľudové misie pripravované v tejto farnosti. Na základe pozvania kňaza prichádza do farnosti na osem dní skupina rehoľníkov a tí aj za pomoci laických misionárov cez rôzne programy vytvárajú priestor na stretnutie sa zainteresovaných so živým Bohom. Podstatou ľudových misií je teda možnosť počuť živé a účinné Božie Slovo a zažiť spoločenstvo Cirkvi. Cieľom misii je prebudiť v ľuďoch túžbu po Bohu a obrátiť sa k nemu celým srdcom. Máme už bohatú skúsenosť o tom, že je to možné, lebo čas misii je vďaka modlitbám mnohých, mimoriadny a milostivý čas na obrátenie.

• Aké témy sa budú počas ľudových misií preberať?

Ide o podstatné témy kresťanského života. V sobotu začíname témou Boh ťa hľadá, lebo nikto mu nie je ľahostajný. Iniciatíva v kresťanskom živote patrí Bohu a jeho láske. O tom bude sa hovoriť tiež v nedeľu. Potom prichádzajú témy: hriech, obrátenie a sviatosť zmierenia ako završenie cesty pokánia. Zároveň v prvých dňoch sú špeciálne stavovské stretnutia pre ženy, pre mužov, pre mládež a potom deti.

Kresťanstvo však nie je predovšetkým náboženstvom hriechu a smútku, ale náboženstvom života, lásky a radosti. Preto potom prichádzajú témy: Ježiš- Darca života, Eucharistia, Láska, modlitba, ale aj skutočnosť utrpenia a kríža. „Kresťan- to človek na kríži“ je záver misijného programu s požehnaním misijného kríža. V sobotu večer si pripomínáme účasť Márie- Matky Cirkvi v našom kresťanskom živote.

Všetky témy budú uvedené na letáčiku s podrobnejším programom misii a všetky témy majú pre život dnešného človeka, čo povedať. Misie sú však určitým celkom duchovných cvičení a preto témy majú svoju návaznosť a tiež svoju gradáciu.

• Pre koho sú misie určené?

Pre veriacich ľudí, ktorí potrebujú povzbudenie vo viere, ale aj pre ľudí, ktorí hľadajú alebo neveria, no v hĺbke srdca cítia, že jestvuje láska a dobro pred ktorým sa skláňajú. Tým všetkým môžu misie pomôcť priblížiť sa k Bohu a urobiť ďalší krok k ľudskosti. Všetci potrebujeme povzbudenie k nádeji a to dostávame od Ducha Božieho, ktorého cez misie stále privolávame. Misie sú teda určené pre ľud, pre všetkých- preto ľudové.

Samozrejme aj tento bohatý program je len ponukou pre dnešných ľudí, ktorí sa len ťažko vedia zastaviť a zamyslieť nad tým, čo je podstatné v živote: Odkiaľ som? Kam idem? Aký je zmysel života? Čo mi prináša pokoj a radosť do života? Čoho sa potrebujem zbaviť? Môže mi Boh pomôcť v živote? Môžem sa k nemu priblížiť? A keď človek začne

vnímať Boha- už sa modlí a to je už dobrá príprava na misie.

Treba tiež vedieť, že počas misii budú kňazi k dispozícii skoro celé dni, či už na spoved' alebo duchovný rozhovor. Tak môže prísť malé svetielko, ktoré nás povedie ďalej životom.

• Čo považujete za „úspech“ misii?

My máme ohlasovať, my máme rozsievať Božie slovo a výsledky sú v Božích rukách. Účinky sú tiež v srdciach ľudí, ktorí prídu, počúvajú a určite raz to dobro vyklíči. Niečo možno vidieť hneď, ale skutočné ovocie príde postupne. Ľudia nám aj po rokoch napíšu, že misie boli veľkým požehnaním v ich duchovnom živote, či v manželstve, či v rodine alebo farnosti.

• Kto sú redemptoristi a čo je ich hlavným poslaním?

Sme misionárska rehoľa a teda hlavným poslaním sú ľudové misie- teda misie vo farnostiach. Kongregáciu Najsvätejšieho Vykupiteľa - ako je náš presný názov - založil v roku 1732 svätý Alfonz Liguori, právnik a šľachtic z Neapola. Za Alpy ju preniesol svätý Klement Hoffbauer. Kongregácia má približne 5 500 členov po celom svete a na Slovensku pôsobí cca 70 redemptoristov obidvoch obradov. Bratislavská viceprovincia má tri misijné tímy, ktorým veľmi účinne pomáhajú na misiách laickí misionári. Tak môžeme spolu viac naplňovať heslo našej rehole: „Hojné je u Neho vykúpenie.“

Verím, že to „hojné vykúpenie“ sa bude prelínať aj v tomto meste počas misijného programu od 30. 8. do 7. 9. 2014. Všetkých srdečne pozývame.

Plánované podujatia

- 15. 6. o 15:00 Hrebienok, ekumenická bohoslužba, zahájenie dobrovoľníckej sezóny
- 20. 6. Výstup na Kôprovský štít, odchod 23:30 zo zastávky Popradské pleso
- 27. 6. o 19:45 Kostol nový Smokovec, celoslovenská modlitba sv. ruženca za kňazov
- 29. 6. o 10:00 Odpustová sv. omša v Novom Smokovci - farský deň
- 5. 7. o 11:00 Sv. omša na Sliezskom dome pri príležitosti výročia návštevy Jána Pavla II.
- 28. 7. - 1. 8. Prázdninový letný tábor pre deti (od 8. rokov)
- 16. 8. o 15:00 Sv. omša na Téryho chate
- 17. 8. o 10:30 Odpustová sv. omša Tatranská Lomnica
- 30. 8. - 7. 9. Ľudové misie
- 14. 9. o 8:30 Odpustová sv. omša Štrbské Pleso
- 15. 9. o 10:00 Odpustová sv. omša Tatranská Polianka
- 20. 9. o 15:00 Sv. omša na chate Plesnivec

Štatistika

- **Štatistiky (marec- máj):**

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Boris Duda (Kežmarok)

Matej Pirschel (Tatranská Kotlina)

Matej Stano (Horný Smokovec)

Richard Čulman (Tatranská Lomnica)

- **Z našich radov odišli k Pánov:**

Pavol Drobčiar (Tatranská Lomnica)

Jozef Ruda (Tatranská Lomnica)